هیچ مرد مسلمانی نیست که برای نماز و ذکر پایبند مساجد باشد مگر اینکه الله متعال از این پایبندی او خوشحال می شود، چنانکه وقتی مسافری [به خانه] باز می گردد، خانواده اش از دیدن او خوشحال و شادمان می شوند.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَا تَوَطَّنَ رَجُلٌ مُسْلِمٌ الْمَسَاجِدَ لِلصَّلَاةِ وَالذِّكْرِ، إِلَّا تَبَشْبَشَ اللَّهُ لَهُ، كَمَا يَتَبَشْبَشُ أَهْلُ الْغَائِبِ بِغَائِبِهِمْ إِذَا قَدِمَ عَلَيْهِمْ»: «هیچ مرد مسلمانی نیست که برای نماز و ذکر پایبند مساجد باشد مگر اینکه الله متعال از این پایبندی او خوشحال می شود؛ چنانکه وقتی مسافری [به خانه] باز می گردد، خانواده اش از دیدن او خوشحال و شادمان می شوند».

[حسن است] [به روایت ابن ماجه - به روایت احمد]

مسلمانی که برای ذکر و نماز به حضور در مسجد پایبند باشد، الله متعال از او خوشحال و شادمان می شود چنانکه خانواده ی مسافر با برگشتن مسافرشان از دیدن او خوشحال می شوند. تاویل صفت «البشبشة» به معنای خوشحالی و شادمانی به رافت و مهربانی یا رحمت یا هر صفت دیگری، جایز نیست؛ بلکه اثبات این صفت در حق الله متعال بدور از هرگونه تحریف و تعطیل و بیان کیفیت و تمثیل واجب می باشد؛ با علم به اینکه از لوازم این صفت، رافت و رحمت می باشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6336